

ČEBELARJU ANTONU MIKLIČU V SPOMIN

V sončnem pomladnem dopoldnevu smo 18. aprila letos ljubljanski in okoliški čebelarji spremljali na ljubljanskih Žalah na zadnji poti znanega ljubljanskega čebelarja Antona Mikliča. Čeprav so bile to dopoldanske ure, ko so ljudje večinoma v službi, ga je spremljalo neverjetno veliko število čebelarjev, prijateljev in znancev. Vse je namreč presenetila vest o njegovi prerani smrti. Zahrbtna bolezen je v nekaj mesecih strla krepkega in delavnega moža, ki je bil še poln načrtov. Te je hotel uresničiti zdaj, ko je dočakal tako zaželeno upokojeitev.

Anton Miklič se je rodil pred 60 leti v Bruhanji vasi pri Dobropolju v kmečki hiši, pri kateri so bile že od nekdaj čebele. Njegov oče je bil daleč na okoli znan čebelar in tako je imel mladi Tone najboljšega učitelja kar doma. Že v domači hiši se je torej seznanil s čebelami in njihovim življenjem. Potem pa je tudi njega zanesla pot v širni svet. S svojo trdno voljo, nadarjenostjo in sposobnostjo si je utiral svojo pot v življenje in se v njem lepo uveljavil. Vselej pa so ga spremljale misli na čebele, o katerih je lahko samo sanal, dokler si z ženo ni ustvaril lepega doma v Brestu pri Ljubljani. Tu si je uredil tudi vzoren čebelnjak z 80 panji. Kmalu so v njih bučale živahne čebelice. Tone pa si je kot napreden čebelar kmalu

omisлил tudi prvi prevozni čebelnjak. Potem je sledil še drugi in naenkrat je postal navdušen prevažalec. Čebele je prevažal na vsa znana pasišča doma in na Hrvaškem. Radi smo mu prisluhnili, kadar je pripovedoval o nevšečnostih in pravcatih avanturah, ki jih je doživljal ob svojih čebelah na potovanjih.

Zanj res lahko rečemo, da je bil čebelar z dušo in telesom. Znal je tako globoko prisluhniti življenju teh skrivnostnih žuželk, da smo ga radi poslušali, ga občudovali in se spraševali, od kod mu tako znanje. Zato se je kot čebelar kar kmalu uveljavil in ljubljanski čebelarji so ga izvolili za predsednika svojega društva. Tone pa je deloval kot odbornik v različnih čebelarskih organizacijah, dobil več priznanj in diplom, prejel pa je tudi odličje Anton Janša I. stopnje.

Anton Miklič je bil odličen čebelar in poštenjak, da malo takih. Kadar je bilo treba braniti resnico in pravico, ga ni bilo mogoče omajati v njegovem prepričanju. Takrat je postal precej glasen in marsikdo ga ni razumel. V njegovih prsih pa je bilo občutljivo in dobro srce, za kar marsikdo ni vedel.

Njegov dom je postal zbirališče vseh tistih čebelarjev, ki so iskali dober strokovni nasvet ali pa pomoč. Prav tu je storil Tone veliko dobrega. Hvala mu za vse to!

Na zadnji poti so ga poleg številnih čebelarjev in zastopnikov čebelarskih družin s prapori spremljali tudi predsednik Zveze čebelarskih društev Slovenije Andrej Petelin, nekateri odborniki in urednik našega lista prof. Janez Mihelič. Ob grobu je prof. dr. Edi Senegačnik opisal življenjsko in čebelarsko pot velikega čebelarja Antona Mikliča, se mu zahvalil in dejal, da njegovo ime med slovenskimi čebelarji ne bo nikdar pozabljeno. S svojim prizadevnim delovanjem je tudi on prispeval k napredku slovenskega čebelarstva in se uvrstil med tiste zaslužne može, ki so pripomogli k ugledu slovenskega čebelarstva v svetu.

Čebelarsko društvo
Ljubljana